

ARTI

Η ΤΕΧΝΗ ΣΗΜΕΡΑ • ART TODAY

ΤΕΥΧΟΣ - VOLUME 31 / 1996

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ /

OCTOBER-NOVEMBER-DECEMBER

Μια Κατάσταση Κόκκινης Σημαίας
Λάδι σε λινό, 1996
A Red Flag Situation
Oil on linen, 127 x 187.9 cm
(Photo: Peter Muscato)

Singerie: Le Sculpteur. Πήλινη μακέττα, για μπρούντζινο εκμαγείο, 1995
Clay maquette, to be cast in bronze. Edition of 1, 1 A.P., 92 x 113 x 60.9 cm (Photo: Peter Muscato)

Το Μέτρομα του Χρόνου και Άλλα Πράγματα Counting Time and Other Things

Οερμνευτής / διασκεδαστής Sean Landers κάποτε διάσημος και ακόμα αξεπέραστος, αφού παραδόθηκε σε αδιάντροπη και ασεβή αυτο-αποκάλυψη με τα ατελείωτα γραπτά του σε φύλλα κίτρινου χαρτιού, καθώς και με τα παλαιότερα video του, στρέφεται τώρα στην τεχντροπία του λαδιού σε μουσαμά. Πράγματι, αυτή είναι αλλαγή. Και όμως, έγραψε κάποτε την τετριμμένη φράση: «Η ζωγραφική με κάνει να νιώθω καλλιτέχνης, το διάβασμά τους [των γραπτών του] με κάνει να νιώθω ηλίθιος». Αυτή η αλλαγή μοιάζει αντιφατική για κάποιον που έγινε διάσημος στον κόσμο της τέχνης κυρίως από τη χαρακτηριζόμενη ως εννοιολογική τέχνη. Παρ'όλα αυτά, τώρα ζωγραφίζει σαν τρελός.

Τα ερωτήματα που θέτει όποιος βρεθεί αντιμέτωπος με το αμήχανο θέμα των κραυγαλέων εξομολογήσεων του Landers είναι: Γιατί πρέπει να κάνει γνωστές τις πιο προσωπικές του – ουσιαστικά, τις πιο οικουμενικές – σκέψεις, κομπασμούς, παραληρήματα; Ενώ το χιλιοειπωμένο διακρίνεται ήδη πάλι, το ιδιωτικό του πρόσωπο, γινόμενο δημόσιο, μεταφέρει ένα καθαρό ίχνος τρωτότητας. Ο Landers στοχάζεται επίσης πάνω στο γεγονός της παρουσίας του μάλλον παρά της ύπαρξής του στον κόσμο αυτόν (κανένας slacker του '90 δεν θα οπισθοδρομούσε στην απόγνωση αυτού του κατατρυχόμενου από άγχος όρου της δεκαετίας του '50). Μοιάζει να υπαινίσσεται ότι, ενώ είμαστε καταδικασμένοι να ζούμε, εκείνος θα ήθελε να ξέριε τί κάνουμε εδώ και τί σημαίνουν όλα αυτά. Η ειλικρινής, ατρόμητη και, μερικές φορές, ακόμα και παρηκμασμένη του αποκάλυψη είναι συνολικά επιβλητική και γοητευτική. Και αναρωτιέται κάποιος: Είναι έτσι εξαιτίας του άνετου, ευχερούς ύφους του, ή λόγω της ουσιαστικής παγκοσμιοποίησης και της κοινοτοπίας του περιεχομένου; Σε κάθε περίπτωση, οι ενοχλητικές, εξομολογητικές, αλήθειες των

Οne-time, all-time performer/entertainer Sean Landers, who indulged in shameless and irreverent self-exposure by means of his endless writings on sheets of yellow paper as well as in his earlier video works, has now turned to the oil-on-canvas mode. Indeed, this is a change. However, he did once write the trite sounding phrase, "Painting makes me feel like an artist, reading this [his writings] makes me feel like an idiot." For someone who made his mark in the art world by what essentially is typified as conceptual art, this does appear like a contradictory shift. Nonetheless, he is now painting like mad.

The questions one asks when confronted by the uncomfortable sight of Landers' blatant confessions is: Why should he make known his most private – which, effectively, are the most universal – thoughts, rantings, and ravings? While the hackneyed is discerned yet again, a distinct touch of vulnerability is conveyed by his private persona made public. Landers also ponders over the fact of his presence rather than his existence (no nineties slacker would revert to the desperation of this angst-ridden fifties term) in this world. He seems to suggest that while we are condemned to life, he would like to know what we are doing here and what this is all about. His frank, fearless, and at times even wimpy, exposé is, in all, compelling and mesmerizing. And one asks: Is this so because of his glib, facile style or because of the essential universality and banality of content? In any event, the embarrassing confessional truths of his writings are downright appealing because Landers strikes at the core of things.

The nineties generation is the inheritor of a demystified culture impacted by controlled standardization and

γραπτών του είναι ολοφάνερα ελκυστικές, γιατί ο Landers χτυπά τον πυρήνα των πραγμάτων.

Η γενιά του '90 είναι κληρονόμος ενός πολιτισμού χωρίς περιπλοκές, επηρεασμένου από ελεγχόμενες τυποποιήσεις και την έννοια της άμεσης ικανοποίησης. Ο χρόνος έχει συμπιεστεί από τεχνολογικές εξελίξεις και διαδικασίες που, σαν αποτέλεσμα, έχουν αποκτήσει μίαν ατμόσφαιρα μυστηρίου. Η σχέση μας με τον χρόνο έχει διαφοροποιηθεί εντελώς σε μια κοινωνία όπου η τεχνολογική εξέλιξη παραβλέπει φυσικούς ρυθμούς και διαδικασίες για να κερδίσει χρόνο, *per se*.

Ετσι, μπαίνουμε στον κόσμο όπου όλα ήταν "στιγμιαία": ένα τεχνητό, απερίσκεπτο τοπίο με ελάχιστη χάρη, γεμάτο μετριότητα, όπου τα πάντα είναι προπαρασκευασμένα, πρoσυσκευασμένα, προμαγειρευμένα και εύκολα αναλώσιμα και εξαντλήσιμα. Υποθέτω ότι ο Landers λέει πως είναι αρκετά ανησυχητικό να είσαι καταδικασμένος να ζεις, είναι όμως ακόμα χειρότερο να είσαι βουτηγμένος σε αυτό το στείρο τεχνολογικό σύστημα υποστήριξης

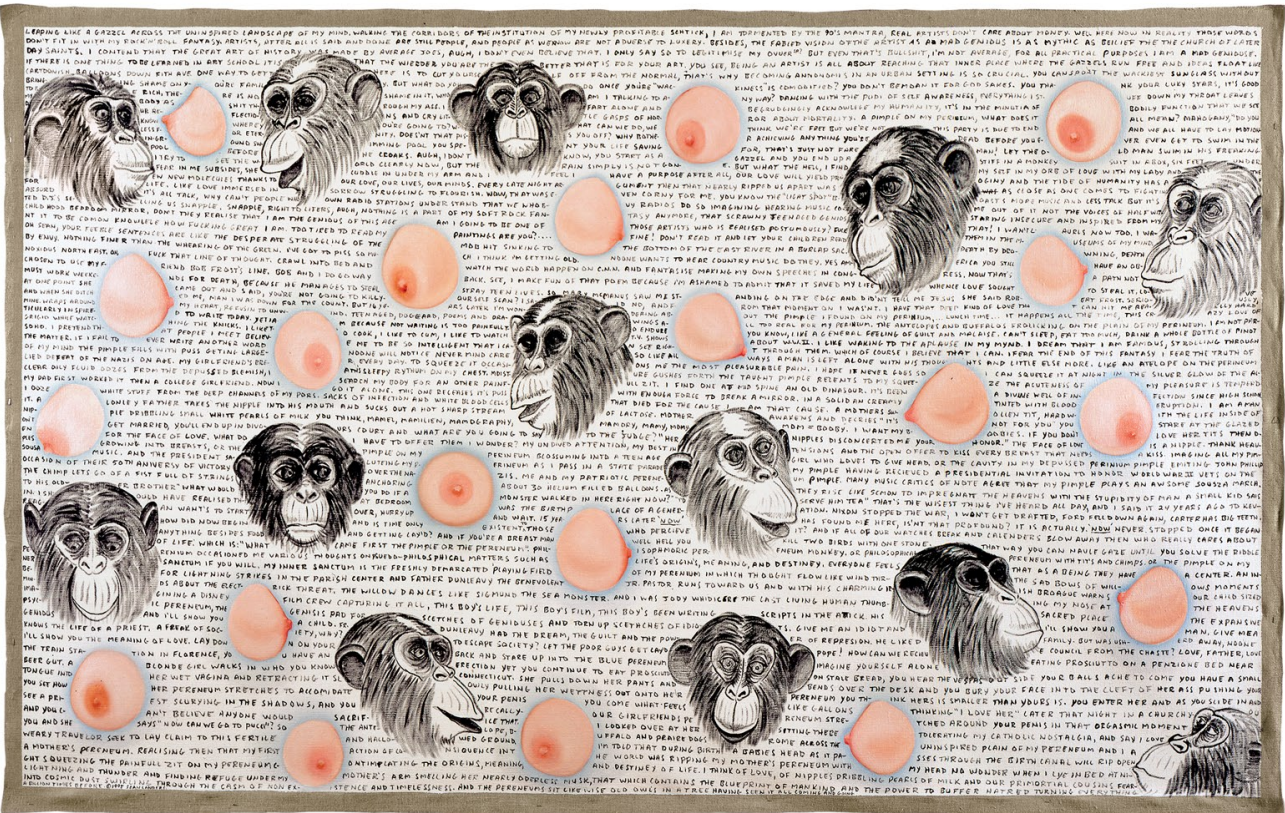
instant gratification. Time has been squashed out by technological processes and procedures which, as a consequence, have acquired an aura of mystery. The relationship we have to time has been totally altered in a society in which natural rhythms and processes have been bypassed by technological processing, to save time, as it were. So, we enter the world of instant everything: an artificial, thoughtless landscape with little charm, hosting mediocrity, where everything is preprepared, prepacked, precooked, and easily consumed and exhausted. I suppose Landers is saying that it is confusing enough being condemned to life but it is even worse to be plunged into this sterile technological support system. We are a second or third remove from nature, having a knowledge of nature without the experience of it, living in the vacuum of vicarious or "remote nature."

Landers has said that when he started writing as art, he "was trying to get to that latter form of standing in

COURTESY REBECCA M. CAMHI GALLERY, ATHENS

Deep Sea Diver Clown Studies #1 - #3, 1996
 #1 (Discovers Gold), #2 (Shark Attack), #3 (Octopus Attacks)

Σπιράκι. Λάδι σε λινό, 1995 / Pimple. Oil on linen, 134.6 x 213.3 cm (Photo: Peter Muscat) Collection Andrea Rosen, New York

ξης. Βρισκόμαστε σε δεύτερο ή τρίτο βαθμό απομάκρυνσης από τη φύση, έχοντας γνώση της φύσης χωρίς την εμπειρία της, ζώντας στο κενό της υποκατάστασης ή “της εξ αποστάσεως φύσεως”.

Ο Landers λέει πως όταν ξεκίνησε το γράψιμο ως τέχνη, «προσπαθούσε να φτάσει σε αυτήν τη μεταγενέστερη μορφή, στεκόμενος μπροστά στον πίνακα και συναισθανόμενος την ανθρωπότητα». Από την αρχή πρόβαλλε την έννοια του αντι-ήρωα. Στα γραπτά του και στα video του παρίστανε τον συχνά βλακώδη αντι-ήρωα. Αποκάλυπτε όλη την τρυφερή, ανθρώπινη και, μερικές φορές, ανόητη λαμπρότητα των προσώπων αυτών – μια στάση που αναπόφευκτα προκαλούσε συμπάθεια. Στους πίνακές του, η έννοια του αντι-ήρωα παίρνει την παράξενη μορφή ενός χιμπατζή ή ενός παλιάτσου (entertainer;), πιασμένων σε καταστάσεις τις οποίες ελάχιστα μπορούν να ελέγξουν. Μοιάζουν να μην αντιλαμβάνονται την απειλή του περιβάλλοντος και της δυσχερούς θέσης στην οποία βρίσκονται.

Ανοησία και αθωότητα συγχωνεύονται, καθώς ο παλιάτσος χορεύει εύθυμα πάνω στη μύτη ενός καρχαρία στο *Σοβαρό Λάθος* (*A Grave Error*, 1996) ή, ο δύτες κοιτάζει με άδοξη απόλαυση τον θησαυρό που ανακάλυψε στο *Ο Δύτες της Βαθείας Θάλασσας, Σπουδές Παλιάτσου #1 έως #3* (*Deep Sea Diver Clown Studies #1-#3*, 1996). Στο έργο *Αρκτικό Σφάλμα* (*Arctic Blunder*, 1996) ο παλιάτσος είναι παρατημένος στα στοιχεία της φύσης και καταδικασμένος να επιβιώσει, να ζήσει χάρη στην εξυπνάδα του, χωρίς προσδοκία ή αναμονή ανταμειβής, ικανοποίησης, απολύτρωσης, κορύφωσης. Η επιβίωσή του μέσα στην απόλυτη απομόνωση υπό εξαναγκασμό, έξω από το τεχνολογικό θερμοκήπιο της σύγχρονης ζωής, όπου τόσα πολλά πράγματα είναι υπό έλεγχο και παρακολούθηση, εναπόκειται στις νοητικές διεργασίες όταν “το μέτρημα του χρόνου” γίνεται μία από τις σημαντικότερες ασχολίες που έχει στη διάθεσή του. Η ζωή μοιάζει να είναι η κατάσταση του ταξιδιού μεταξύ κούνιας και φερέτρου, στο οποίο ταξίδι (ή στη βαρετή λησμοσύνη του) έχει πιαστεί ο άνθρωπος. Ο Landers επίσης τοποθετεί σε ακραίες καταστάσεις τους “ήρωές” του. Ο χιμπατζής και ο παλιάτσος είναι αξιολύπητα πλάσματα τοποθετημένα κάτω από τη θάλασσα ή στο διάστημα, έξω δηλαδή από το “φυσικό” τους περιβάλλον, εκεί όπου η επιβίωση εξαρτάται από την τεχνολογία.

front of the painting and having a feeling about humanity.” From the beginning, he projected the notion of the anti-hero. In his writings and videos he posed as the often asinine anti-hero. All the tender, humane and, at times, idiotic splendor of this character was revealed – a stance that inevitably generated compassion. In his paintings, the notion of the anti-hero takes the odd form of a chimp or clown (or entertainer?), both caught in situations over which they exercise little control. They appear oblivious to the threat both of the environment and their predicament.

Idiocy and innocence merge as the clown dances gleefully on a shark's nose in *A Grave Error* (1996), or the diver looks with guileless delight at the tresor he found in *Deep Sea Diver, Clown Studies #1 - #3* (1996). In *Arctic Blunder* (1996) the clown is left to the elements and is condemned to survive, to live by his wits without any expectation or anticipation of reward, gratification, redemption, climax. How he survives in total isolation under duress, outside the technological hothouse of contemporary living where so much is controlled and monitored, relies on the workings of the mind when “counting time” becomes one of the major occupations at his disposal. Life appears to be that state in which man is captured in this voyage (or the boring limbo) between crib and coffin. Landers also puts his “heroes” in extenuating circumstances. Chimp and clown are those pitiful creatures placed under the sea or in outer space, out of their natural habitat, where survival is dependent on technology.

Here Landers speaks of the vulnerability of the self as well as of the role of the artist as envisaged by him. It is about man who has forgotten about certain of his innate abilities and some of his humanity. These are people who have sunk into the mediocrity of the all-encompassing stale and mundane media world. For Landers, the role of the artist appears to be that of the narcissistic entertainer placed in the forefront – the avant-garde – who has chosen the arduous path of relentless self-exposure to project a contemporary (dare I use the word?) reality.

Landers' concerns go beyond the immediately legible themes of his work. He reflects a deep consideration for the predicament of the art of this decade. His

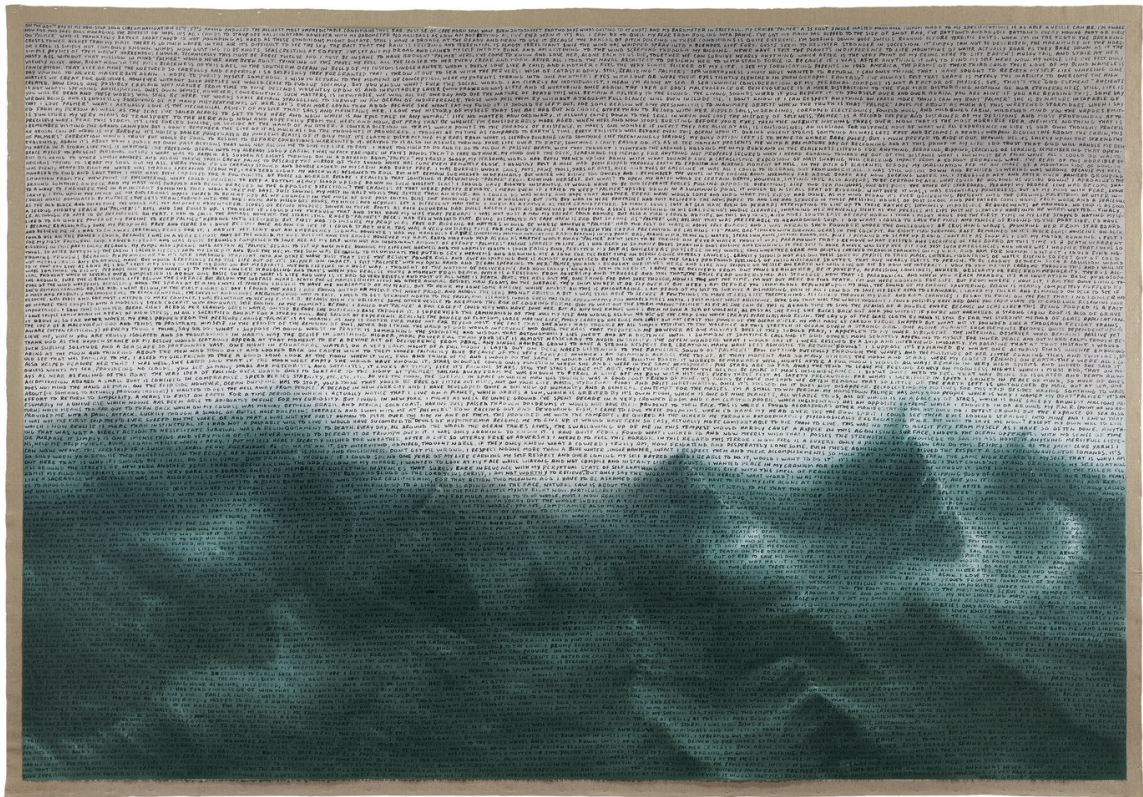

Πρωί στην Αμερική, λάδι σε λινό, 1996 / *Morning in America*. Oil on linen, 271.7 x 243.8 cm
(Photo: Peter Muscato)

Εδώ ο Landers μιλάει για την τρωτότητα του εαυτού, καθώς επίσης για τον ρόλο του καλλιτέχνη όπως τον οραματίζεται αυτός. Αναφέρεται στον άνθρωπο που έχει ξεχάσει συγκεκριμένες εσωτερικές του ικανότητες και κάποια από την ανθρωπιά του. Μιλάει για τους ανθρώπους, τους βυθισμένους στη μετριότητα ενός ασφυκτικού, μπαγιάτικου και κοινότυπου κόσμου των media. Γι'αυτόν, ο ρόλος του καλλιτέχνη μοιάζει να είναι του ναρκισσευόμενου διασκεδαστή, στημένου στο προσκήνιο – στην πρω-

course from the *de profundus* jotted notes, to bronze sculpting, to videos of himself, to computer pictures, and, finally, to oil paintings presents the contradictory categories and attitudes available to the artist today. And whereas these options rescind each other, they also appear feasible, valid and acceptable.

With regards to Landers' choice of oil painting – a natural medium that requires its own time to dry – it appears that a posthuman craving for life "au naturel" is

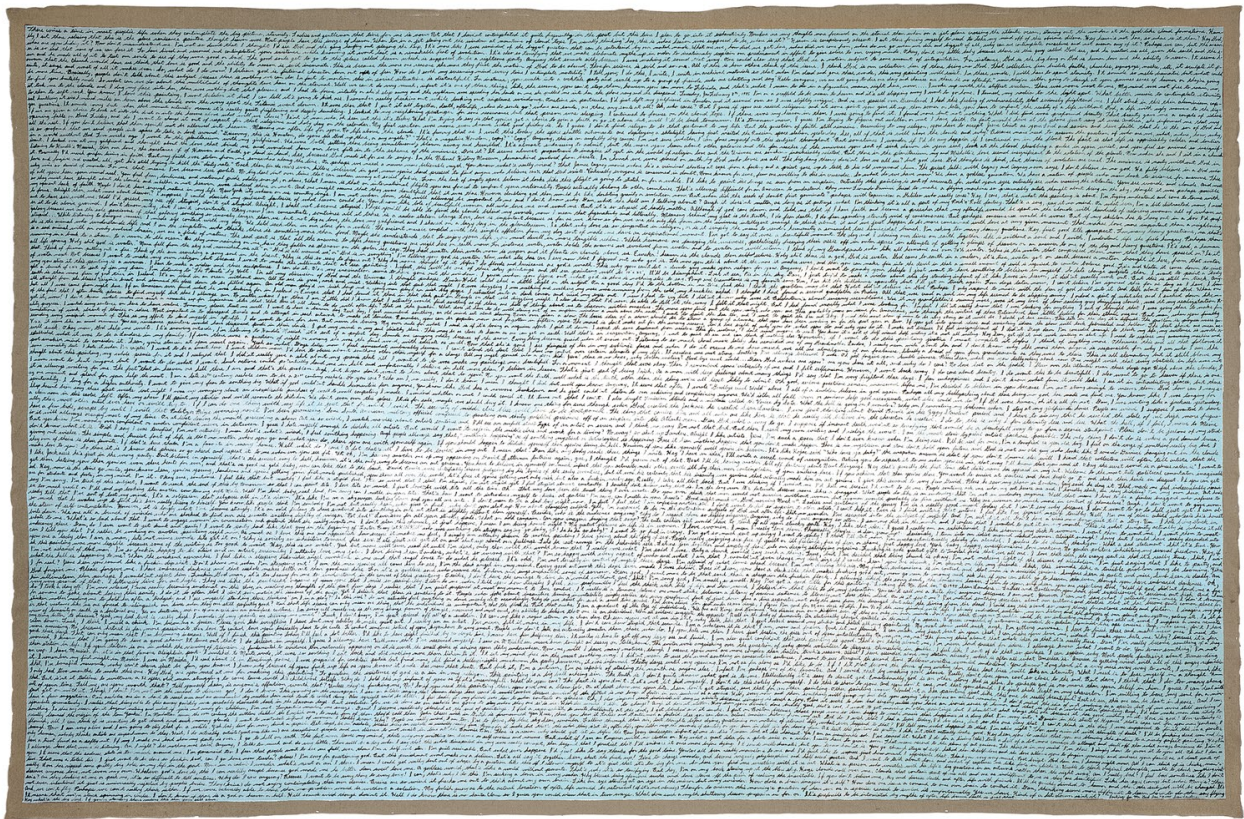

Ναυτικό Βλέμμα. Λάδι σε λινό, 1995
Naval Gaze. Oil on linen, 213.3 x 304.8 cm (Photo: Peter Muscato)

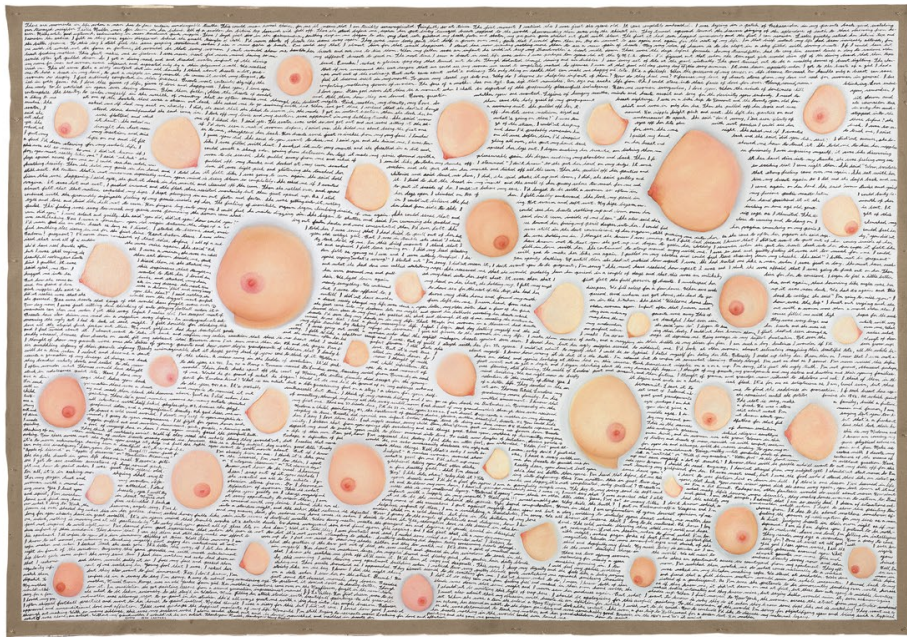
τοπορία – ο οποίος έχει επιλέξει το επίπονο μονοπάτι της ανιλεούς αυτο-αποκάλυψης για να προβάλλει μια σύγχρονη (να τολμήσω να χρησιμοποιήσω τη λέξη;) πραγματικότητα.

Οι προβληματισμοί του Landers ξεπερνούν τα άμεσα αναγνώσιμα θέματα του έργου του. Εκφράζει ένα βαθύ στοχασμό για τη δυσχερή θέση της τέχνης στη δεκαετία μας. Η πορεία του, από τις *de profundus* πρόχειρες σημειώσεις, στα μπρούτζινα γλυπτά, τα video του εαυτού

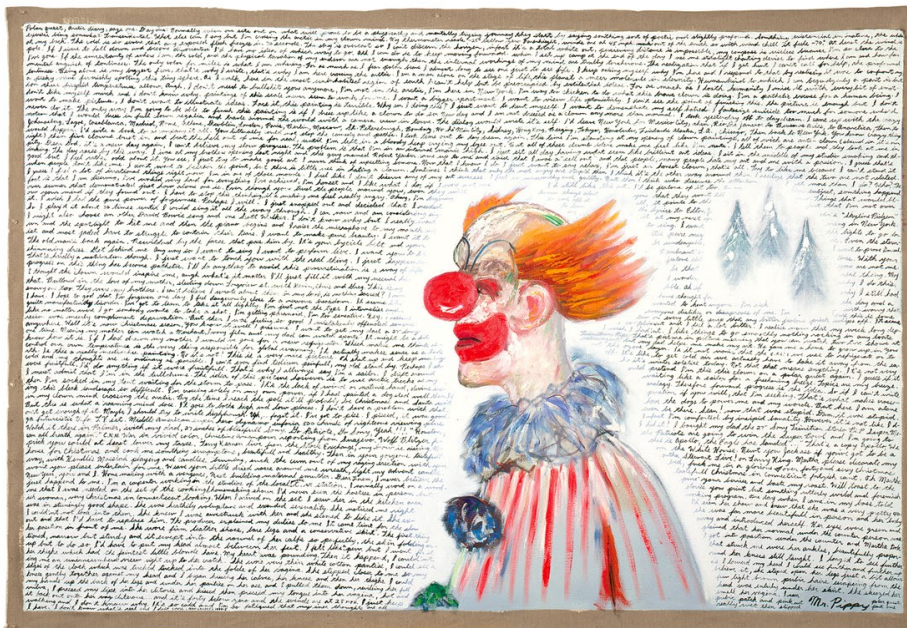
denoted. Oil painting, bound as it is by time, cannot form part of the “instant” culture: specific time slices are required both to execute oil painting and for the oil paint to dry. In this instance, an awareness of time is grasped not through the urgency of speed but by the requirements of the medium. This attitude can be interpreted as a yearning by a nineties man for a more natural existence, directed by the rhythms of life and punctuated by the laws of nature. C.C

Αναζητώντας τον Κο God Bar. Λάδι σε λινό, 1995 / Looking for Mr. God Bar. Oil on linen, 276.8 x 426.7 cm
Private Collection, Germany (Photo: Peter Muscato)

Ο Αιθέρας της Μνήμης. Λάδι σε μουσαμά, 1994
The Ether of Memory. Oil on canvas, 213.3 x 304.8 cm (Photo: Peter Muscato)

Κος Pippy - Πολική Αναζήτηση Μέρος 1. Λάδι σε λινό, 1994-95
Mr. Pippy - Polar Quest Part 1. Oil on linen, 152.4 x 213.3 cm (Photo: Peter Muscato)

COURTESY REBECCA M. CAMHI GALLERY, ATHENS

Διαστημοπιθηκός και ο Tex. Λάδι σε λινό, 1996
Space-Ape and Tex. Oil on linen, 182.8 x 243.8 cm (Photo: Peter Muscato)

του, στις εικόνες από υπολογιστή και, τελικά, στις ελαιογραφίες, προσφέρει όλες τις αντιφατικές κατηγορίες και στάσεις που δίνονται σήμερα στον καλλιτέχνη. Αν και οι επιλογές αυτές είναι αλληλο-αναιρούμενες, εμφανίζονται όμως και ως εφικτές, ισχύουσες και αποδεκτές. Όσον αφορά την επιλογή της ελαιογραφίας από τον Landers – ένα φυσικό υλικό που απαιτεί τον χρόνο του για να στεγνώσει – μοιάζει να υποδηλώνει μια posthuman επιθυμία για ζωή "au naturel".

Οι ελαιογραφίες, δεμένες καθώς είναι με τον χρόνο, δεν μπορούν να γίνουν μέρος της κουλτούρας του "στι-

γμαίου": συγκεκριμένες φέτες χρόνου χρειάζονται για να εκτελεστεί η ελαιογραφία και για να στεγνώσει το λάδι. Στην περίπτωση αυτή, έχουμε επίγνωση του χρόνου, όχι μέσω της επιτακτικότητας της ταχύτητας αλλά, λόγω των απαιτήσεων του μέσου. Η στάση αυτή μπορεί και να ερμηνευτεί ως η λαχτάρα του ανθρώπου της δεκαετίας του '90 για μια πιο φυσική ύπαρξη, διευθυνόμενη από τους ρυθμούς της ζωής και τονισμένη από τους νόμους της φύσης.

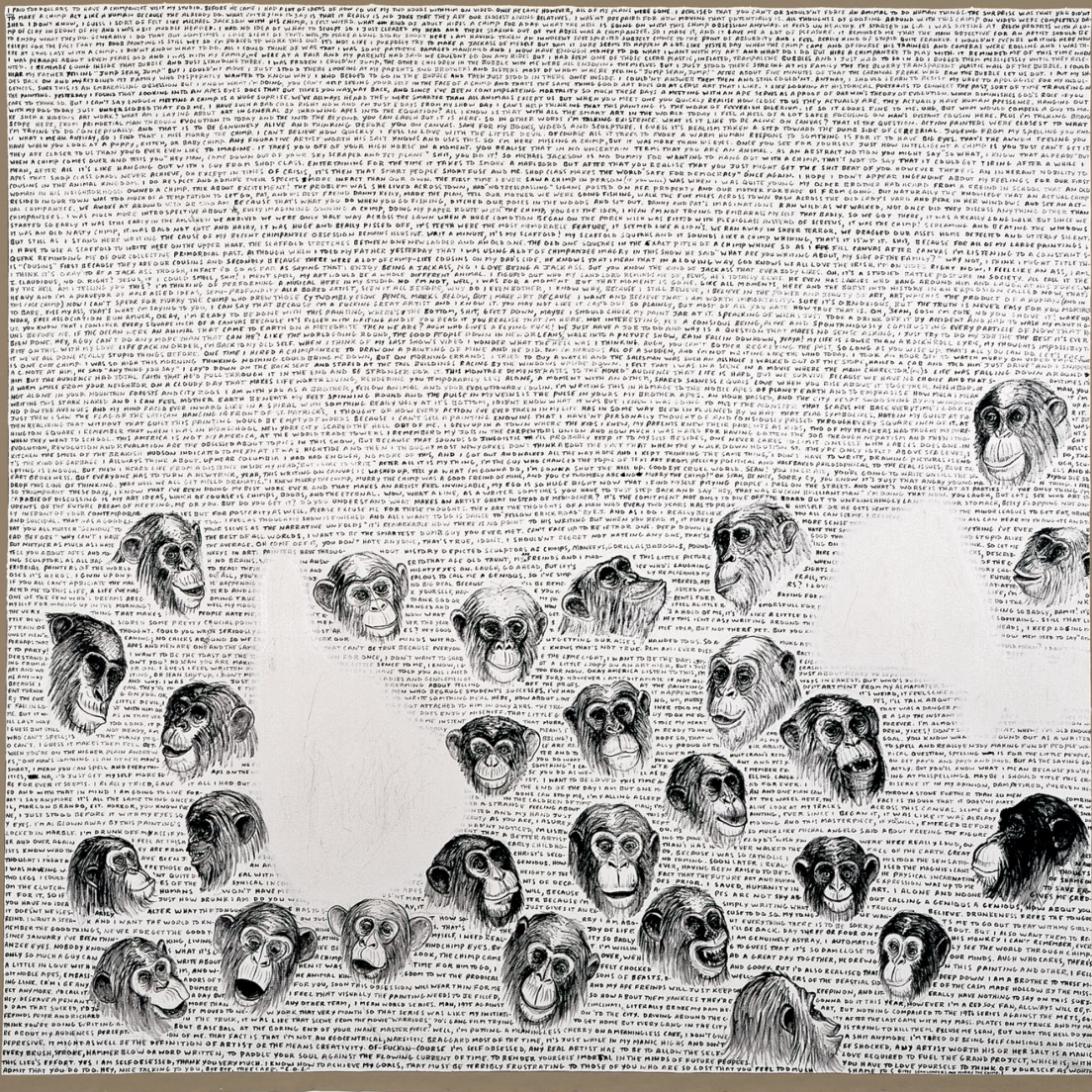
K.K

(Μετάφραση από τα Αγγλικά: Χίλντα Παπαδημητρίου)

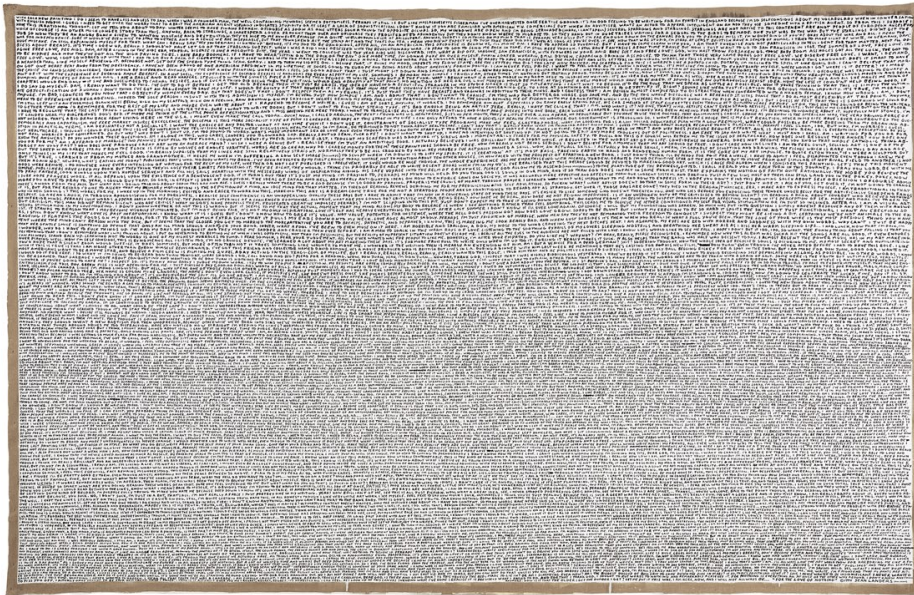

Μια Μεσονύχτια Μοντέρνα Συνομιλία (Διπλή Ματιά). Λάδι σε μουσαμά, 1996

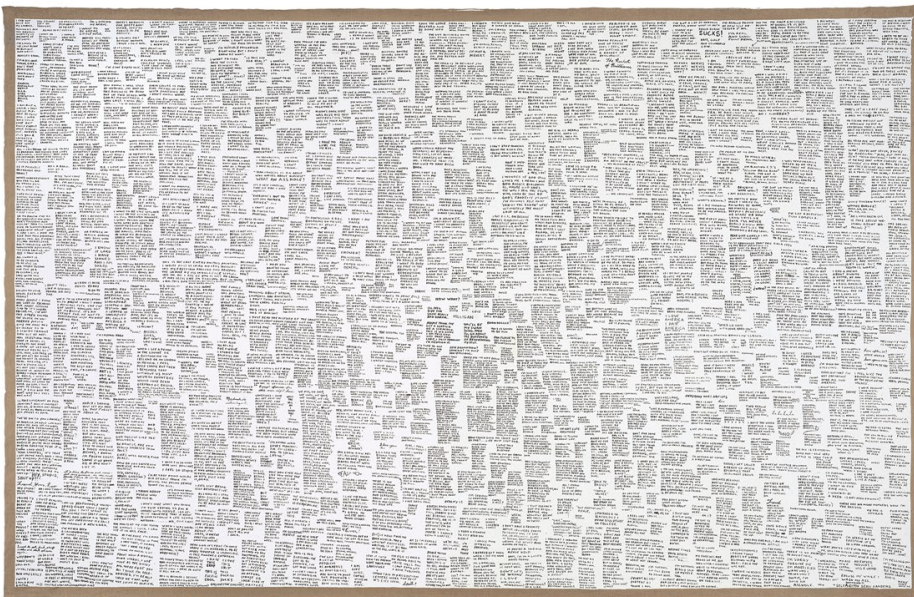
A Midnight Modern Conversation (Double Take). Oil on canvas, 127 x 187.9 cm (Photo: Peter Muscato)

C. O. S., 1995. Αάδι σε λινό / Oil on linen, 274.3 x 279.4 cm (Photo: Peter Muscato)

Για την Αγάπη του Τίποτε. Λάδι σε μουσαμά, 1994
For the Love of Nothing. Oil on canvas, 274.3 x 426.7 cm (Saatchi Collection, London)

Αυτό-Κάτι. Λάδι σε λινό, 1996 / Self-Something. Oil on linen, 274.3 x 426.7 cm
Saatchi Collection, London (Photo: Peter Muscato)

Ο Ναυάγιος και η Fifi - Η Πρόταση
(Λεπτομέρεια του Ναυαγιού)
Πηλός και στήριγμα (για εκμαγείο
σε πατιναρισμένο μπρούντζο), 1996
Shipwreck and Fifi - The Proposition
(Detail of Shipwreck)
Clay and armature
(to be cast in patinaed bronze)
Fifi: 73.6 x 40.6 x 30.4 cm
Shipwreck: 63.5 x 55.8 x 35.5 cm
Regen Projects, Los Angeles
(Photo: Josh White)

Ο Ναυάγιος και η Fifi - Η Πρόταση
(Λεπτομέρεια της Fifi)
Πηλός και στήριγμα (για εκμαγείο
σε πατιναρισμένο μπρούντζο), 1996
Shipwreck and Fifi - The Proposition
(Detail of Fifi)
Clay and armature
(to be cast in patinaed bronze)
Fifi: 73.6 x 40.6 x 30.4 cm
Shipwreck: 63.5 x 55.8 x 35.5 cm
Regen Projects, Los Angeles
(Photo: Josh White)

Μόνος, Λάδι σε λινό, 1996 / Alone. Oil on linen, 182.8 x 243.8 cm (Photo: Larry Beck)